

SVEA HOVRÄTT
Mark- och miljööverdomstolen
060101

DOM
2024-02-21
Stockholm

Mål nr
M 12922-22

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Östersunds tingsrätts, mark- och miljödomstolen, dom 2022-10-17 i mål nr M 64-22, se bilaga A

PARTER

Klagande

R.Å

Ombud: Juristerna J.H och F.W

Motpart

Länsstyrelsen i Jämtlands län

SAKEN

Ansökan om markavvattningsstillstånd på fastigheterna A och B i Bergs kommun

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSLUT

Med ändring av mark- och miljödomstolens dom undanröjer Mark- och miljööverdomstolen Länsstyrelsen i Jämtlands läns beslut den 10 december 2021 (dnr 531-5290-21) och återförvisar ärendet till länsstyrelsen för fortsatt behandling.

Dok.Id 2007616

Postadress
Box 2290
103 17 Stockholm

Besöksadress
Birger Jarls Torg 16

Telefon
08-561 670 00
08-561 675 50

E-post: svea.avd6@dom.se
www.svea.se

Telefax

Expeditionstid
måndag – fredag
08:00–16:30

YRKANDEN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

R.Å har yrkat i första hand att Mark- och miljööverdomstolen ska undanröja länsstyrelsens beslut och bevilja tillstånd i enlighet med den ursprungliga ansökan. Han har i andra hand yrkat att ärendet ska återförvisas till länsstyrelsen för förnyad handläggning.

Länsstyrelsen i Jämtlands län har bestritt bifall till överklagandet.

UTVECKLING AV TALAN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Parterna har vidhållit det som anförts i mark- och miljödomstolen med i huvudsak följande förtydliganden och tillägg.

R.Å

Inte heller efter föreläggande i mark- och miljödomstolen har länsstyrelsen förtydligt vilka bestämmelser som beslutet grundas på, utöver 11 kap. 13 § miljöbalken. Den bestämmelsen ger inte någon ledning för när tillstånd till markavvattning ska beviljas. Mark- och miljödomstolen har därefter gjort en egen tolkning av vilken lagstiftning som ska vara tillämplig. Det kan ifrågasättas om en så allvarlig brist hos länsstyrelsen kan rättas hos mark- och miljödomstolen. Domstolens bedömning har inte heller gjort beslutet mer begripligt för den enskilde. Bestämmelsen i 1 kap. 1 § miljöbalken kan inte självständigt läggas till grund för ett så pass ingripande beslut mot en enskild och det framgår inte på vilket sätt domstolen anser att ansökan strider mot bestämmelserna om miljö kvalitetsnormer i 5 kap. miljöbalken. Domstolen verkar inte göra någon skillnad på miljö kvalitetsnormer och Sveriges nationella miljömål. Konstaterandet att tillstånd till markavvattning kan ges endast om det finns starka skäl i det enskilda fallet saknar rättslig grund och innebär i praktiken att dispensplikt råder i hela landet och inte bara i de områden som omfattas av det generella markavvattningsförbudet.

Det ifrågasätts att området hyser ”mycket höga naturvärden”. Det framgår inte av länsstyrelsens beslut vilka orkidéer som växer i området eller att de har en ogynnsam

bevarandestatus. Både brudsporre och skogsnyckel klassas som livskraftiga i rödlistan från 2020 och är vanligt förekommande. Området består till stor del av produktions-skog. Det är oklart vilka delområden som länsstyrelsen definierar som våtmark. Om miljömålen ska beaktas ska det även beaktas att åtgärderna bidrar till exempelvis målen Levande skogar och Frisk luft. En avvägning ska även ske mot hushållningsbestämmelserna i 3 kap. miljöbalken, däribland 3 kap. 4 §.

Det är inte proportionerligt av länsstyrelsen att avslå hela ansökan utan att samråda kring alternativa lösningar. Vid proportionalitetsbedömningen bör beaktas att det är fråga om pågående markanvändning. Syftet med ansökan är inte enbart att öka markens produktionsförmåga utan även att bibehålla denna. Han har aldrig haft för avsikt att dika ut några regelrätta våtmarker och har i ansökan öppnat upp för dialog med länsstyrelsen kring detta. Länsstyrelsen har dock inte efterfrågat exempelvis någon specifik miljöbedömning eller liten miljökonsekvensbeskrivning, eller kallat honom till någon form av samråd. Det är även efter mark- och miljödomstolens dom oklart vilken utredning han hade behövt ge in för att kunna samråda med länsstyrelsen i ett inledande skede av handläggningen.

R.Å har åberopat skriftlig bevisning i form av två sakkunnigutlåtanden.

Länsstyrelsen

Bestämmelsen i 1 kap. 1 § miljöbalken är tillämplig i målet. Dikningen enligt ansökan skulle få negativa konsekvenser för bland annat den biologiska mångfalden och hydrologin.

Beslutet är tillräckligt motiverat. Många måste arbeta tillsammans för att nå miljömålen och det är inte orimligt att R.Å tar sitt ansvar och bidrar till uppfyllelsen av miljömålet Myllrande våtmarker. Både tidigare och nuvarande regering har satsat hundratals miljoner kronor på att restaurera tidigare dikade våtmarker i Sverige, för att minska koldioxidutsläppen och gynna den biologiska mångfalden. Sedan R.Å beviljades det tidigare tillståndet 2017 har ett nytt klimatpolitiskt ramverk antagits och den 1 januari 2018 trädde klimatlagen i kraft.

Utsläpp av koldioxid vid dikning i torvmark är en av flera parametrar som, med beaktande av ansökans omfattning, har vägts in i bedömningen i länsstyrelsens beslut.

Enligt Naturvårdsverket bör nydikning, skyddsdikning och dikesrensning undvikas i anslutning till rikkärr och särskilt beaktas i områden som ligger inom 200 meter uppströms kärren. Det är uppenbart att ansökan omfattar utdikning av våtmark, såväl rikkärr som fattigkärr. Diken är inritade på våtmarker t.ex. i delområde A. Kafall, B. Norrgården och C. Sefast. Att R.Å inte avsett att dika i regelrätta våtmarker är en efterhandskonstruktion. Ansökan berör rikkärr där det växer orkidéer. Att det är fråga om brudsporre (*Gymnadenia conopsea*) framgår i bakgrunden till länsstyrelsens beslut. Vid synen i mark- och miljödomstolen iaktogs även över-blommade exemplar av skogsnycklar (*Dactylorhiza maculata subsp. Fuchsii*) mitt i en planerad dikessträcka. Orkidéer omfattas av artskyddsförordningen.

Länsstyrelsen har inte brutit i sin utredningsskyldighet. Om R.Å hade uppfyllt kunskapskravet i 2 kap. 2 § miljöbalken skulle ansökan ha sett annorlunda ut, exempelvis hade rikkärren undantagits från dikningsplanerna. Det är inte länsstyrelsens ansvar att avgränsa ansökan så att den kan vinna bifall. Ansökan var från början rörig och ostrukturerad. Efter komplettering avseende numrering av de olika dikningsprojekten samt en tabell med dikeslängd och djup för de olika delprojekten bedömde länsstyrelsen att ansökan var komplett för handläggning och prövning i sak.

Det allmänna intresset av att uppnå miljömålen och bevara den biologiska mångfalden väger tyngre än det enskilda intresset av att öka skogsproduktionen genom dikning på en fastighet.

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSKÄL

Mark- och miljööverdomstolen konstaterar att det område som den aktuella ansökan avser inte omfattas av något generellt markavvattningsförbud enligt 11 kap. 14 § miljöbalken och 4–4 c § förordningen (1998:1388) om vattenverksamheter. Utgångspunkten för prövningen av R.Ås ansökan är därmed tillståndsplikt enligt 11 kap. 13 § miljöbalken. För bedömningen av tillåtligheten gäller samma bestäm-

melser som vid annan tillståndsprövning enligt miljöbalken, dvs. de allmänna hänsynsreglerna i 2 kap. och exempelvis bestämmelserna i 7 kap. om områdesskydd och 8 kap. om artskydd.

R.Å har invänt att länsstyrelsens beslut inte är tillräckligt motiverat och att denna brist inte har läkts hos mark- och miljödomstolen.

Ett beslut som kan antas påverka någons situation på ett inte obetydligt sätt ska, om det inte är uppenbart obehövt, innehålla en klagörande motivering med uppgift om vilka föreskrifter som har tillämpats och vilka omständigheter som varit avgörande för myndighetens ställningstagande (se 32 § första stycket förvaltningslagen [2017:900], FL, jfr 28 § lagen [1996:242] om domstolsärenden, ÄL, som tillämpas i mark- och miljödomstolen). Tanken är att en part utifrån motiveringen ska kunna förstå hur myndigheten har resonerat i det enskilda fallet och kontrollera att den bedömning som gjorts är välvägd och rättsligt korrekt. Det ställs inte något krav på att myndigheten ska redogöra för alla sakförhållanden i ärendet, men det ska framgå vilka omständigheter som har tillmätts betydelse och hur dessa har värderats. Myndigheten bör normalt också förklara hur eventuella invändningar som den enskilde har gjort i ärendet har bedömts. Vad som krävs för att motiveringskravet ska anses uppfyllt varierar från fall till fall, bland annat med hänsyn till hur komplicerade förhållanden som prövas och vilken betydelse det aktuella beslutet kan få för den enskilde. (Se Lundmark & Säfsten, Förvaltningslagen, 9 juni 2023, version 1B, JUNO, kommentaren till 32 § med där gjorda hänvisningar.)

Länsstyrelsen har hänvisat till 11 kap. 13 § miljöbalken som den bestämmelse som beslutet att avslå ansökan om tillstånd till markavvattning grundas på. Som motivering till beslutet har länsstyrelsen hänvisat till att dikningen inte är förenlig med miljömålet Myllrande våtmarker och klimatmålet. Mark- och miljödomstolen har i sin dom därutöver hänvisat till bl.a. 1 kap. 1 § miljöbalken.

Att som grund för beslutet hänvisa enbart till 11 kap. 13 § miljöbalken är inte tillräckligt, eftersom detta inte ger någon ledning för vilka omständigheter som har bedömts och varit avgörande vid prövningen av tillståndsansökan. Vad gäller

1 kap. 1 § miljöbalken och de nationella miljömålen konstaterar Mark- och miljööverdomstolen följande. I 1 kap. 1 § första stycket miljöbalken anges målet med miljöbalken, att främja en hållbar utveckling. I de s.k. tillämpningsanvisningarna i andra stycket konkretiseras hur detta mål ska uppnås. Här framgår bland annat att miljöbalken ska tillämpas så att värdefulla natur- och kulturmiljöer skyddas och vårdas (andra punkten) och den biologiska mångfalden bevaras (tredje punkten). Tillämpningsanvisningarna ger ramen för balkens tillämpningsområde och kopplar i sin tur till tillämpningen av de materiella reglerna i 2 kap. och övriga delar av balken. Av förarbetena till miljöbalken framgår att samtliga bestämmelser i balken ska tillämpas på ett sådant sätt att balkens mål och syfte bäst tillgodoses, samt att de nationella miljömålen ger ledning i bedömningen av vad som är en hållbar utveckling (prop. 1997/98:45 Miljöbalk del 2, s. 7 f.).

När en åtgärd har bedömts falla inom ramen för miljöbalkens tillämpningsområde är 1 kap. 1 § miljöbalken, i förekommande fall tolkad utifrån de nationella miljömålen, därmed i och för sig alltid tillämplig. När det som i detta fall finns materiella bestämmelser, exempelvis i 2 och 8 kap. miljöbalken, som närmare anger förutsättningarna för prövningen, är det dock inte tillräckligt att grunda ett beslut om avslag enbart på 1 kap. 1 § miljöbalken, miljömålen samt klimatmålet. Mark- och miljööverdomstolen konstaterar därtill att regeringen, redan genom att ta ställning till vilka områden som ska omfattas av det generella markavvattningsförbudet, får anses ha beaktat 1 kap. 1 § miljöbalken och berörda nationella miljömål. Att motivera ett avslag på en ansökan om tillstånd till markavvattning i ett område som inte omfattas av markavvattningsförbudet, *enbart* utifrån 1 kap. 1 § miljöbalken, miljömålen samt klimatmålet, är därför inte tillräckligt. Däremot kan miljömålen användas som ett stöd vid bedömningen av hur exempelvis hänsynsreglerna ska tolkas (jfr MÖD 2006:53).

Mark- och miljööverdomstolen anser att det författningsstöd och den motivering som lagts till grund för länsstyrelsens beslut och mark- och miljödomstolens dom att avslå ansökan inte är tillräckligt för att uppfylla kraven på en klagörande motivering och att prövningen inte synes ha gjorts med tillämpning av alla relevanta bestämmelser.

Av utredningen i målet framgår att R.Ås ansökan omfattade en samman-lagd dikeslängd om 7 180 m, fördelad på fem tydligt avgränsade delområden, där den kortaste sträckningen, 240 m, återfinns i delområde *E. Sefast N*, och den längsta, 2 800 m, i delområde *A. Kafall*. I länsstyrelsens beslut, under rubriken *Beskrivning av ärendet*, anges de miljömässiga förutsättningarna i respektive delområde. För delområde *A. Kafall* anges exempelvis att orkidén brudsporre har observerats i ett rikkärr i gläntan mot hygget i söder och att det östra diket är planerat i ett rikkärr som utgör myrimpediment. För delområde *E. Sefast N* anges att dike planeras tvärs över en föryngringsyta av frisk typ, där det inte noterats någon försumpning. Under rubriken *Motivering till beslutet* anges att tillstånd inte kan beviljas, eftersom flera av dikessträckorna är planerade i rikkärr med fungerande hydrologi eller i övrig torvbildande myrmark.

Länsstyrelsen har i samband med att ansökan inkom förelagt R.Å att komplettera ansökan genom att numrera de enskilda delområdena på översikts- och detaljkartor samt att i en tabell ange dikeslängd och ungefärligt dikesdjup. Efter att denna komplettering inkommit har länsstyrelsen fattat beslutet. Mark- och miljööverdomstolen noterar att R.Å i kommunikeringen inför avslagsbeslutet gjort vissa av de invändningar som även framförts i överinstanserna, men att länsstyrelsen inte bemött dessa i sitt beslut.

Enligt 23 § FL (jfr 12 § ÄL) ska en myndighet se till att ett ärende blir utrett i den omfattning som dess beskaffenhet kräver. En enskild part som inleder ett ärende ska medverka genom att så långt som möjligt ge in den utredning som parten vill åberopa till stöd för sin framställning. Om det behövs ska myndigheten genom frågor och påpekanden verka för att parten förtydligar eller kompletterar framställningen. Bestämmelsen innebär att det är myndigheten som har det yttersta ansvaret för att underlaget i ett ärende är sådant att det leder till ett materiellt riktigt beslut. Vilken omfattning av utredningsåtgärder som krävs kan variera med hänsyn till ärendets karaktär. Exempelvis behöver en myndighet i praktiken inte vara lika aktiv om ärendet avser en enskilds begäran om att få en förmån av det allmänna som i ett ärende som avser myndighetens ingripande mot någon enskild.

Något annat framgår inte av länsstyrelsens beslut än att de miljömässiga förutsättningarna i respektive delområde skiljer sig åt. Med hänsyn till ansökans omfattning och att det, såvitt framkommit, är fråga om pågående markanvändning, kan det inte anses tillräckligt att avslå ansökan som helhet utan att ange vilken bedömning som gjorts för respektive delområde. I Mark- och miljööverdomstolen har länsstyrelsen uppgett att våtmarker kommer att dikas i t.ex. område A, B och C. Det framstår dock fortfarande som oklart om tillstånd för markavvattning skulle kunna ges för något delområde, eller för någon eller några dikessträckningar inom respektive delområde. Det kan därför behövas ytterligare utredning och överväganden kring de olika delområdena. Detta bör inte prövas av Mark- och miljööverdomstolen som första instans.

Sammanfattningsvis finner Mark- och miljööverdomstolen att den prövning länsstyrelsen och mark- och miljödomstolen gjort inte omfattat samtliga relevanta materiella bestämmelser samt inte heller gjorts med beaktande av de olika förutsättningar som kan finnas i de olika delområden som ansökan omfattar. Länsstyrelsens beslut ska därför undanröjas och ärendet återförvisas till länsstyrelsen för fortsatt behandling.

Domen får enligt 5 kap. 5 § lagen (2010:921) om mark- och miljödomstolar inte överklagas.

I avgörandet har deltagit hovrättsråden Anna Tiberg och Margaretha Gistorp, referent, tekniska rådet Annika Billstein Andersson samt tf. hovrättsassessorn Johan Corell.

Föredragande har varit Karin Wallin.

ÖSTERSUNDS TINGSRÄTT
Mark- och miljödomstolen

DOM
2022-10-17
meddelad i
Östersund

Mål nr M 64-22

PARTER

Klagande
R.Å

Ombud: Jurist J.H

Motpart
Länsstyrelsen i Jämtlands län

ÖVERKLAGAT BESLUT

Länsstyrelsen i Jämtlands läns beslut 2021-12-10 i ärende nr 531-5290-21, se bilaga 1

SAKEN

Gällande beslut om avslag av ansökan om markavvattningsstillstånd på fastigheterna A och B, Bergs kommun

DOMSLUT

Mark- och miljödomstolen avslår överklagandet.

BAKGRUND

Länsstyrelsen i Jämtlands län (länsstyrelsen) har avslagit R.Ås ansökan om markavvattningstillstånd, se bilaga 1. R.Å har överklagat länsstyrelsens beslut.

YRKANDEN M.M.

R.Å har yrkat att mark- och miljödomstolen ska undanröja länsstyrelsens beslut och bifalla ansökan. Han har också begärt att domstolen ska hålla syn på platsen. Till stöd för överklagandet har han gett in skriftlig bevisning och fört fram sammanfattningsvis följande. Den ansökta åtgärden kommer endast medföra begränsad påverkan på den närliggande marken. Det saknas grund för länsstyrelsens påståenden om att sällsynta arter riskerar att drabbas negativt, att hydrologin i området kommer förändras väsentligt och att dikningen strider mot gällande miljömål. Skälen för överklagandet utvecklas nedan.

Trots vad länsstyrelsen påstått består hela det aktuella området av produktiv skogsmark enligt definitionen i 2 § andra stycket 2 skogsvårdslagen (1979:429). Fastigheterna ligger i ett område runt Storsjön som präglas av bördig humusjord ovan mineraljord, bestående av lerig till moig/mjällig lättlera, vilket gör att den är mycket vattenhållande med hög vattenkapillaritär kraft. Det gör att grundvattnet ligger mycket nära markytan. Dikning är därför nödvändig för att stimulera tillväxten av skogen, men även annan växtlighet, eftersom trädens rötter stannar av när de kommer för nära grundvattennivån. Översiktsbilder på områden där dikning tidigare utförts visar tydligt att skogens tillväxt har ökat markant redan kort tid efter dikningen.

Eftersom marken i området har så god vattenhållning kan dikningen väntas påverka marken som ligger inom cirka 15–20 meter på var sida av diket, vilket måste anses vara en begränsad påverkan på området som helhet. Länsstyrelsens påstående om att hydrologin i området riskerar att sättas ur spel är med andra ord överdriven. Det bör därtill framhållas att de växter som trivdes i den vattensjuka marken efter en dikning ofta kan återfinnas i botten av det grävda diket, där grundvattennivån

alltjämt står högt. Vid en nettoberäkning kan det därför inte anses att dikningen missgynnar de arter som trivs i vattensjuk miljö.

Länsstyrelsens beskrivning att flera av de aktuella områdena utgörs av våtmarker är felaktig. Hela området där de aktuella fastigheterna ligger är utdikad sedan lång tid. Dikning har skett löpande i området, bland annat genom tidigare statligt finansierade krongränder. En stor del av diken härstammar från 1970-, 1980- och 1990-talet, men flera av diken har uppkommit på senare tid. De planerade diken går i samma områden där de gamla diken finns. Eftersom syftet med dikningen är att gynna det produktiva skogsbruket har han ingen avsikt att dika ur några våtmarker. Han avser att dika ur svackor i den produktiva skogsmarken där grundvattnet står nära marknivån, för att undvika att trädens rötter dränks. Eftersom marken i hela området är mycket vattenbärande i sig finns ingen risk att området torrläggs eller att hydrologin ändras på ett så avgörande sätt som länsstyrelsen menar. Även om områdena är vattenbärande och delvis kan betecknas som kärr ska detta inte ses som våtmarker, eftersom vattenspiegel saknas. Dikningen kommer att medföra en helt annan skoglig tillväxt och andra arter kommer att gynnas, vilket leder till en ökad mångfald.

Det stämmer inte att dikningen kommer bidra till ökade koldioxidutsläpp. Ökad skoglig tillväxt innebär en minskad klimatpåverkan eftersom mer koldioxid kommer att bindas.

Han beviljades dikning om totalt cirka sex km på samma fastighet med samma marktyp och i samma övergripande område 2017. Syftet med dikningen var detsamma som i nu aktuellt ärende, och en del av de diken gick genom rikkärr. Efter att dikningen genomfördes ökade tillväxten på skogen markant, medan övrig växtlighet och hydrologin i området överlag kvarstod opåverkad. Även detta talar emot länsstyrelsens påstående om att den nu ansökta dikningen skulle medföra stora förändringar i området.

Avslagsbeslutet är så långtgående att pågående markanvändning avsevärt försvåras, vilket strider mot 30 § skogsvårdslagen. Mark- och miljödomstolen bör därför undanröja länsstyrelsens beslut och bifalla ansökan om markavvattningstillstånd.

Länsstyrelsens beslut är lagstridigt. Man saknar lagstöd för beslutet och har inte heller motiverat det på ett tillräckligt utförligt sätt. Det enda som framgår av 11 kap 3 § miljöbalken är att tillstånd krävs för markavvattning. Det framgår inte av beslutet vilka skyddsvärda arter länsstyrelsen anser skulle påverkas av en markavvattning. Länsstyrelsen förefaller ha grundat sitt beslut uteslutande på miljömålen och inte på gällande lagstiftning. Ett beslut som innebär ett ingripande mot en enskild måste grundas på lagstiftning.

Länsstyrelsens beslut är slutligen under alla förhållanden alltför ingripande i förhållande till R.Ås verksamhet.

Länsstyrelsen har vidhållit vad som anförts i beslutet.

Domstolen har hållit sammanträde och syn i målet.

DOMSKÄL

Miljöbalkens bestämmelser syftar till att främja en hållbar utveckling och ska tillämpas så att värdefulla naturmiljöer skyddas och vårdas samt att den biologiska mångfalden bevaras.

Det har framkommit vid synen att dikningen planeras ske i kärr, över myr och i sumpskog. Domstolen ifrågasätter inte R.Ås uppgifter om att den skogliga tillväxten kommer att bli väsentligt högre om dikning utförs men konstaterar att kärr och myr utgör våtmarker.

Det har också framgått vid syn i målet att de områden där R.Å vill få tillstånd till markavvattning är områden med delvis mycket höga naturvärden. Vidare har våtmarker en funktion att utjämna och rena vatten i naturen. Därför finns

det ett generellt markavvattningsförbud större delen av södra och mellersta Sverige samt för delar av Jämtlands län. Mark- och miljödomstolen konstaterar även att denna typ av områden med höga naturvärden sparas vid avverkning. För de delar av landet där markavvattning inte är förbjudet finns krav på tillstånd.

Tillståndsprövning sker enligt miljöbalkens generella bestämmelser om hänsyn till naturmiljön och bevarande av den biologiska mångfalden. De generella bestämmelserna om skydd för naturmiljön konkretiseras genom de miljö kvalitetsnormer som får beslutas med stöd av 5 kap miljöbalken.

Miljö kvalitetsnormerna ska, så vitt nu är av intresse, ange de krav i övrigt på kvaliteten på miljön som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen. De miljömål som fastslagits av regeringen innebär att våtmarkernas ekologiska och vattenhushållande funktion i landskapet ska bibehållas och värdefulla våtmarker bevaras för framtiden. Detta har också preciserats genom att det har fastslagits bland annat att våtmarker av alla typer ska finnas representerade i hela landet inom sina naturliga utbredningsområden, att våtmarkernas viktiga ekosystemtjänster som biologisk produktion, kollagring, vattenhushållning, vattenrening och utjämning av vattenflöden är vidmakthållna. Miljömålen, som antogs 2019, innefattar också krav på återställande av våtmarker.

En förutsättning för att miljömålen avseende våtmarker ska kunna uppnås är att tillstånd till markavvattning ges endast om det finns starka skäl för detta i det enskilda fallet. R.Å önskar utföra markavvattning för att förbättra produktiviteten (boniteten) på de våtmarker som ingår i hans skogsfastigheter. Detta utgör inte ett skyddsvärt allmänt intresse. Mark- och miljödomstolen anser inte heller att hans enskilda intresse av ökad skogsproduktion väger tyngre än det allmänna intresset av att uppnå miljömålen.

Sammantaget konstaterar mark- och miljödomstolen alltså att enligt 1 kap 1 § miljöbalken skall balken tillämpas så att värdefulla naturområden skyddas och vårdas samt den biologiska mångfalden bevaras. Detta har specificerats för våtmarker i det nationella miljömålet Myllrande våtmarker som innebär att

våtmarkernas ekologiska och vattenhushållande funktion ska behållas och värdefulla våtmarker bevaras. Den föreslagna åtgärden kan därför inte få tillstånd. Ett avslag är inte heller oproportionerligt ingripande mot R.Å.

Om R.Å anser att pågående markanvändning försvåras eller att avgörandet innebär en inskränkning i hans rätt att använda sin egendom har han möjlighet att i annan ordning begära ersättning för detta.

R.Å har inför mark- och miljödomstolens avgörande fått del av alla uppgifter som tillförts ärendet av annan.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 2 (MMD-02)

Sista dag för överklagande är den 7 november 2022. Prövningstillstånd krävs.

Marit Åkerblom

I avgörandet har deltagit chefsrådmannen Marit Åkerblom och tekniska rådet Jari Hiltula samt de särskilda ledamöterna Nils Johnsson och Sven Olof Gustafsson.